

Iz ruskih knjig.

Poslovenil *Fran Voglár.*

Sirota.

Večjem mestu je bil semenj. Nekoč je v tem času nepričakovano hitro izbruhnila kužna bolezen. Mnogo ljudi je pomrlo. V tem mestu je živel ubožen trgovec, ki se je šele nastanil z ženo in sedemletno hčerko Marijo. Oče in mati sta zbolela; bolnika so takoj odvedli v bolnišnico, da bi ne našli boleznih še drugi, a na Marijo so pozabili. Marija je ostala sama doma. Jokala je ubožica in klicala mater ter očeta. Dolgo je jokala in naposled se je odločila, da poišče očeta in mater. Tavalala je ves dan po ulicah; bila je ubožica izstradana in izmučena. Naposled, ko je že povpraševala tega in onega človeka, je dospela do bolnice. V bolnišnico je pa niso pustili; gonili so jo proč, a ona ni hotela iti. Jokala je in kričala: „K mami me pustite! V imenu Kristusovem me pustite!“ Mimo se je pripeljal kupec Čepurin. Ko je opazil objokano deklico, se je ustavil in jo je izpraševal. Smilila se mu je deklica; šel je v bolnišnico, da povpraša po Marijinih starših, a oni so že umrli. Kupcu se je deklica še bolj smilila. Odločil se je, da vzame sirotico s seboj in ji nadomesti rodne očeta. Kakor se je odločil, tako je tudi storil. Privedel je Marijo k svoji družini in rekel ženi ter hčerkama: „Žena, glej, sedaj imaš tretjo hčerko in ve, hčerki, imata sestrico!“

Marija je živela v tuji družini kakor doma. Čepurinovi so jo imeli kot za rodno hčer. Dajali so ji hrane, jo oblačili, učili, pa tudi ji obljubili dote, a hčerki sta jo zvali za sestrico in jo močno ljubili. Marija je zrasla v razumno, a kar je glavno, v pridno, prepridno deklico. Ni zabila svojega siromaštva in jako je bila vdana siromakom. „Dobro je, da mi je Bog poslal drugega očeta in mater,“ je večkrat mislila, „a vsem sirotam se ne godi tako. Kako morejo živeti te? Koliko pomanjkanja in gorja prebijejo siromaki!“ Čepurinovi so Marijo omožili z bogatim človekom. Dali so ji tudi toliko dote kakor rodnim hčerkam. A Marija je do konca svojega življenja skrbela in se brigala za sirote, ki so jo zvale le za svojo mater.

Bogastvo.

Ubožen mladenič je srečal svojega nekdanjega učitelja in mu je žalostno tožil, kako slabo se mu godi. Izmed njegovih šolskih tovarišev so mnogi že bogatini in sloveči možje, dočim pa je on pretrpel mnogo pomanjkanja.

„Menda pa vendar nisi tako ubog kakor govoriš,“ mu odgovori učitelj. „Kakor vidim, si popolnoma zdrav — in glej, ta roka je močna in

sposobna za delo,“ je pristavil učitelj ter kazal na desno roko svojega bivšega učenca.

„Ali bi jo dal odrezati za tisoč rubljev?“ *) ga vpraša.

„Bog me obvaruj! Tudi za deset tisoč ne,“ je odgovoril mladi človek.

„A za koliko bi pa dal svoje bistro oči, ki tako jasno gledajo božji svet, ali pa svoj tanki sluh in svoje krepke noge?“ vpraša učitelj dalje.

„Za nobeno ceno,“ je odgovoril mladenič.

„No, kako vendar moreš tožiti sedaj, da si ubog, ko imaš toliko bogastva!“

Boječnost.

Ivan je slišal mnogo bajk o prikaznih in zato je bil jako boječ. Nikoli ni legel spat brez luči in se je bal, če bi moral biti sam v spalnici brez starejšega brata. Nekoč se je prigodilo, da je odšel starejši brat v mesto. Mati se ni ozirala na solze Ivanove, ampak ga je položila spat samega. Ko se je poslovila od njega, je ugasnila svečo, da se ne bi pripetila kaka nesreča z ognjem. Od strahu se je Ivan skrivil pod odejo in zavil z njo. Skoraj bi se bil zadušil pod odejo. Ko je le nekoliko pomolil glavo izpod odeje, da bi se nadihal svežega zraka, je zagledal na steni tanko belo podobo. Od strahu je začel Ivan silno kričati. Ko je prišla mati in zvedela, kaj se je zgodilo, se je pokazalo, da ni bila bela podoba nič drugega nego obrisača, ki je nanjo padal lunin svit. Ko je Ivan spoznal pravi vzrok svojemu strahu, ga je bilo sram in od tega časa ni več veroval na prikazni.

Veverica in volk.

Veverica je skakala od veje do veje in je padla na spečega volka. Volk je skočil in jo hotel požreti. Veverica je prosila: „Pusti me!“ Volk je rekel: „Dobro, pustim te, samo povej mi, zakaj ste veverice tako vesele. Meni je vedno dolgočasno, kadar pa zagledam vas, se vselej tam gori v vrhu igrate in skačete.“

Veverica je rekla: „Pusti me poprej na drevo, odtam ti povem, a tu se te bojim“. Volk jo je izpustil, veverica je zbežala na drevo in odtam rekla: „Tebi je zato dolgčas, ker si hudoben, tvoja hudobija žge srce. A me smo vesele zato, ker smo dobre in nikomur ne želimo zla.“

*) Rubelj = 3 K 81 h.

